

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm14051538840776/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

følge ham i Fængslet, hvilket jeg ogsaa tilstod hende. Jeg fulgte dem selv til Grennaae; men Herren veed, hvorledes jeg var tilmode. Ingen af os haver talet et Ord paa hele denne sørgelige Rejse. Jeg skiltes fra dem med et sønderknuset Hjerte.

Liget er lagt i en Kiste, som Jens Larsen havde staaende til sig selv; og imorgen vorder det ærligen begravet paa Vejlbys Kirkegaard.

Imorgen afholdes det første Tingsvidne. Gud styrke mig elændige Menneske!

Gud give, jeg aldrig havde opnaaet den bedrøvelige Post, jeg Daare saa ivrigt eftertragede! Det er en tung Bestilling den, at være Dommer – gid jeg kunde bytte med en af Stokkemændene! – Da denne Ordets Tjener fremstilledes for mig paa Thinget, lønket fra Haand til Fod: da tænkte jeg paa vor Herre, som han stodes for Pilati Domstool. Og bares det mig livagtigen for, som min Kjereste – Gud bedre det! hun ligger syg i Grennaae – som hvidskede hun til mig: »befatte Dig Intet med denne Retfærdige!» Ja, Gud give, han var det! men jeg øjner endnu ikke den fjerneste Mulighed. De trede første Vidner bekræftede med oprakte Fingre deres ganske Udsagn i Forhøret, og det Ord for andet; der blev Intet taget fra, og Intet lagt til. Og fremstode ydermere trede nye Vidner, Præstens tvende Karle og Udpigen. De to første havde hin Dag, da Mordet skedte, siddet i Borgerstuen, og, da Vinduet stod åbent, havde de tydeligen hørt Præsten og den Myrdede hæftigen skjændes, og at den Første havde sagt – ligesom Hyrdeenken og hendes Datter omvandt – »jeg skal slaae din Hund! Du skal ligge død for mine Fødder.« Tilmed havde de to Gange hørt Præsten true og undsige Niels Bruus. De vandt endvidere: at Præsten, naar han blev vred, ikke sparede at slaae til med det første det bedste, der kom ham i Hænderne; og at han saaledes engang havde slaget sin forrige Dreng med en Tøjrekølle. Udpigen forklarede: at hun, den samme Nat, som Jens Larsen saae Præsten i Haugen, havde ligget vaagen, og kunde ikke sove; og havde hun hørt Døren fra Gangen ud til Haugen knærke, og da hun rejste sig, og keeg ud, saae hun Præsten i Sloprok og Nathue gaee ud i Haugen. Hvad han bestilte det, saae hun ikke; men en Timestid efter omtrent, hørte hun atter Lyden af Haugedøren.

Da Vidnerne vare afhørte, og jeg tilspurgte den ulykkelige Mand,